

Başlangıç

Geçmiş bir yabancı ülkedir; orada her şey başka türlü yapılır.

Hatıra defterimi, küçükken içinde kolalı Eton yakalarımı sakladığım oldukça yıpranmış, kırmızı karton kutuda buldum. Birisi, sanırım annem, kutuyu o günlerden kalma hazinelerle doldurmuş. Bir çift kuru, içi boş deniz kirpisi; çekme gücünü hemen hemen yitirmiş biri büyük biri küçük iki pashlı mıkna-tıs, sıkıca sarılı birkaç negatif film, birkaç mühür mumu, içinde üç dizi mektup bulunan kilitli mektupluk, iyi cins bir kam-çı sicimi ve ilk bakışta ne işe yaradığı anlaşılmayan bazı parçalar. Neyin parçalarıydı bunlar? Bütün bunlar belki toz toprak içinde değildi ama tertemiz de sayılamazdı, yılların pası vardı üstlerinde; elli yıl sonra ilk kez elime aldığımda, her biri o günkü anlamlarını yeniden kazandılar; mıkna-tısın çekme gücü belki azalmıştı ama gene de hissedilebiliyordu. Aramızda bir şeyler kıpırdanır gibi oldu: tanışıklığın içten mutluluğu, sahip olunan ilk şeylerin verdiği büyümlü heyecan; bugün, altmışı aşkın yaşımda beni utandıran duygular.

Yoklama yaptım, ama tersine bir yoklamaydı bu. Geçmişin çocukları isimlerini söylediler birer birer, ben de “Burada,” dedim. Yalnız hatıra defteri kimliğini belirtmemekte diretti.

İlk bakışta yabancı bir ülkeden getirilmiş bir armağan etkisi

bırakıyor; şekli, harf karakteri; köşeleri kıvrılmış, mor, yumuşak, deriden kabı yerli olmadığı izlenimi uyandırıyor. Kenarları altın yaldızlıydı. Kutunun içindeki en pahalı şey olmalıydı. Kıymetli eşyalarımın biriydi besbelli, ama nasıl oluyordu da hiçbir şey hatırlayamıyordum?

Ona dokunmak istemedim, hafızama meydan okuyordu. Oysa hafızamla gururlanır, onu zorlamaktan hoşlanmazdım. Bir bilmecenin boş hanesine bakar gibi deftere baktım kaldım. Hâlâ hiçbir ışık belirmemişti. Birdenbire elimi şifreli kilidin üstünde gezdirmeye başladım. Okulda şifrelerini bilmediğim kilitleri bütün dikkatimi vererek açabildiğimi hatırladım. Ustalıklarımdan biriydi bu, ilk başardığımda alkışlarla karşılanmıştı, bunu yapabilmek için kendimi hipnotize ettiğimi söylemiştim: yalan da değildi, zihnimdeki bütün düşünceleri atar, parmaklarımı gelişigüzel oynatırdım. Daha etkili olması için gözlerimi kapatıp, bilincimi bu denli yoğun, tek bir şeye yönelik tutmak beni tüketinceye dek yavaşça öne, arkaya sallanırdım; şimdi de karşımda seyirciler varmış gibi davrandığımı fark ettim. Ne kadar sonra bilmiyorum, hafif bir madeni ses duydum; kilit kendini koyverdi, ayrıldı ve aynı anda sanki düşünce merkezimde de bir açılma olmuş gibi defterin sırnı aydınlanıverdi.

Ama hâlâ ona dokunmak istemiyordum; hatta isteksizliğim artmıştı. Ona neden güvenmediğimi biliyordum şimdi. Başka taraflara baktım ve bana öyle geldi ki, odadaki bütün eşyalar defterin zayıflatıcı gücünü fısıldıyor; onun taşıdığı hayal kırıklığı ve yenilgi odaya yayılıyordu. Bu da yetmiyormuş gibi, bu güce karşı koyacak dayanıklılığı gösteremediğim için her şey beni suçluyordu sanki. Bu ikili saldırı karşısında, etrafımdaki zarflara, kırmızı kurdeleyle bağlı mektup destelerine bakarak oturdum kaldım. Kış gecelerinde oturup bunları ayırmaya karar vermiştim, elime ilk geçen de kırmızı karton kutu olmuştu; kendi kendime hem acıyarak, hem kızarak, bu hatıra defteri veya içindekiler olmamış olsaydı, her şeyin bambaşka olabileceğini düşündüm. Bu sıkıntılı, çiçeksiz, camlara vuran soğuk yağmuru gizlemek için perdelerin bile çekilmediği odada, geçmiş birikintileri üzerinde kafa yorup, onları ayırmayı kendime

iş edinmeyecek; gökkuşağı renklerinde, geçmişe değil, geleceğe dönük bir odada bulunacak ve yalnız olmayacaktım.

Böyle düşünerek, davranışlarımın hemen hepsine hâkim olan, isteklerden çok iradenin doğurduğu bir tavırla defteri kutudan aldım ve açtım. Bugünkü harflere benzemeyen harflerle bakır bir levha üzerine

*1900 yılı
anıları*

kazılıydı; umutla, gururla yeni bir yüzyılın başlangıcı müjdeleliyordu; levha çepeçevre burç işaretleriyle bezenmişti: her biri başka türden zaferler müjdeleyen hayat ve kudret dolu işaretler. Benim için artık taşıdıkları gizli güçlerin bir anlamı kalmamış da olsa; biçimlerini, tavırlarını, onları çevreleyen o büyülü havayı, her birinin mutluluk vaatlerini, ayrı ayrı ve aynı heyecanı duyarak hatırlıyorum.

Balık burcu, ağ veya oltanın varlığından habersiz tatlı tatlı yüzmekte; Yengeç, garip görünüşüyle kendi de eğleniyormuş gibi gözleri gülmeye hazır; hatta Akrep bile öldürücü amaçları yalnız masallardaymışçasına neşeli bir tavırla kıskaçlarını havaya kaldırmış. Koç, Boğa, Aslan, hepsinde erkekçe bir ifade; hepsi kendimizde var olduğunu sandığımız nitelikte: almaz, soylu, kendi kendine yeten birer hükümdar. Samanyolu'nun tek dişisi Başak burcuna gelince, benim için taşıdığı anlamı açıklamak güç. Dalga dalga saçları bütün vücudunu saran bu kadınla baş başa geçirdiğim saatleri okul idarecileri bilmiş olsalar –bunlar hayli masum olmakla beraber– ne düşünürlerdi bilmiyorum. Burçlar Sistemi'nin anahtarı, doruğu, tanrıçasıydı; o zamanlar büyük bir tutkuyla her şeyde hiyerarşik bir düzen arardım. Kat kat, dizi dizi daireleri düşlerdim hep, üst üste dizilmiş. Ayların; yıllık, mekanik bir sıra içinde birbirini izlemeleri bu düşünce biçimine aykırı düşmüyordu. Kışın geleceğini, yılların yeniden başlayacağını biliyordum, ama burçlar böyle bir sınır tanımazlardı; yükselen, sonsuza dek açılıp giden bir helezon içindeydi onların hareketleri.

Tanrısal bir bulut gibi yükselme ve genişlemenin benim yaşantımın başlıca nitelikleri olacağına inanmışım. Bu nitelikleri yeni yüzyıla atfediyordum. 1900 yılı beni esrarlı bir şekilde çekiyordu, bir an önce gelmesi için sabırsızlanıyordum. “Bin dokuz yüz” diye vecd içinde fısıldıyordum kendi kendime. Onu görebilecek miyim, o güne kadar yaşayabilecek miyim diye düşünmeye başlamışım. Hastalık geçirmişt看, ölüm düşüncesiyle tanışıklığım vardı; ama her şeyden çok, sonsuz değeri olan bir şeyi, Altın Çağ’ın doğuşunu kaçırmak korkusu içindeydim. Gelecek yılın böyle olacağına inanıyordum: kendi kendime beslediğim umutların bütün dünya tarafından onaylanacağı yıldır bu yıl.

Hatura defteri annemin bir yılbaşı armağanıydı. Ona geleceğe ait hepsinden olmasa da bazı özlemlerimden söz etmişim ve o da olayları tarihleriyle birlikte defterin değerine uygun bir şekilde kaydetmemi istedi.

Burçlarla ilgili hayallerimin arasında tek bir uyumsuzluk vardı; düşüncelere daldığımda onu aklımdan çıkarmaya uğraşırdım, çünkü gerçeklere uymuyordu: kendi burcum.

Yaş günüm Temmuz’un son günlerine rastlıyordu, Aslan burcundaydım ve Aslan’ı sembolüm olarak göstermek için bir ikinci neden, çok geçerli bir neden daha vardı ama okulda bundan hiç söz etmek istemezdim.¹ Aslan’ı çok takdir etmekle beraber, diğer çocuklar gibi kendimi hayvana benzetmek çağında değildim artık. Okulda bir yıla yakın uğraştım, ama hayali mi boşuna zorluyordum; bu doğal bir değişimdi. On iki ilâ on üç yaş arasındaydım ve kendimi artık bir erkek olarak görmek istiyordum.

İki aday daha vardı: Yay ve Kova. Besbelli ressamın hayal gücü pek geniş olmadığından, ikisini birbirine benzer bir şekilde çizmişti ki, bu da seçimi çok zorlaştırıyordu. Aslında başka uğraşları olan aynı adam gibiydiler. Güçlü oluşları beni çekiyordu, çünkü arzularımdan biri de bir çeşit Herkül olmaktı. Yay sembolü daha romantik olduğu ve ok atma fikri çekici geldiği için onu daha çok tutuyordum. Fakat babam savaşa karşıydı,

1 Leo, Arslan burcu anlamına gelmektedir – ç.n..

Yay sembolü de tam bir savaşçıydı. Kova'ya gelince, toplumun yararlı bir mensubu olmakla beraber onu bir işçi veya bahçıvandan başka bir şey olarak göremiyordum, ki bu mesleklerden hiçbirini istemezdim. Bu iki adam beni hem çekiyor, hem itiyorlardı: belki de kışkırmıyordum onları. Hatıra defterimin ilk sayfasındaki Kova-Yay bileşimine bakmamaya çalıştım. Burçlar kanatlanmış bir şekilde, zirveye doğru, yirminci yüzyılı ardından sürükleyerek göksel yolculuklarına çıktıklarında, onu arkada bırakmaya çalışırdım; böylece Başak bana kalacaktı.

Hatıra defterim sayesinde burç işaretlerini bildiğimden, bu konuda sınıfın üst saflarına çıkmam kolay oldu. Yalnız defter başka bir yönden uğursuzluk getirdi. Mor kabına, yaldızlı sayfalarına, muhteşem görünüşüne yaraşır, edebi değeri yüksek fikirlerle doldurmak istedim onu. Nelerin değerli olduğu konusunda oldukça iddialıydım ve bence okul hayatımı dolduran olaylar, ne hatıra defterim ne de 1900 yılı gibi şahane şeyler için yeterliydiler.

Ne yazmıştım? Başıma gelen felaketi hatırlıyordum ama onu hazırlayan olaylar aklımdan çıkmıştı. Sayfaları çevirdim, yazılı olanlar azdı. "C'nin anne ve babasıyla çay, çok eğlenceli." Sonra daha ukalaca, "L'lerle neşeli, kibar çay sofrasında bulundum; pandispanya, börek, pasta ve çilek reçeli." "Canterbury'e gidiş, Katedral'i ziyaret, çok ilgi çekici." "Kingsgate Kalesi'ne yürüyüş. M bana yeni bıçağını gösterdi." Maudsley ismi ilk kez burada geçiyordu; sayfaları daha çabuk çevirdim. İşte buradaydı: Lambton House destanı. Lambton House, kendimize rakip gördüğümüz, çevredeki bir diğer okuldu. "Lambton House'a karşı kendi sahamızda oynadık. Maç 1-1 bitti." "Lambton House'a karşı onların sahasında oynadık. Sonuç 3-3." "Nihayet kesin sonuç. Lambton House'u hezimete uğrattık. 2-1!! İki golü de McClintock attı!!"

Bundan sonra bir süre hiçbir şey yoktu. Hezimete uğrattık! İşte o günlerde hayatımı zehir eden sözcük bu olmuştu. Hatıra defterim karşısında duygularım çelişkiliydi: Bir yandan onunla gururlanıyor, herkesin yazdıklarını görmesini diliyor; öte yandan bir gılgilik duygusu içinde kimsenin görmemesini istiyor-

dum. Her iki davranışın getireceği yarar ve zararları saatlerce düşünürdüm. Hatıra defterim elden ele dolaşırken çıkan alkış seslerini duyar gibi oluyordum. İtibarım çok artacak, övünmek için önüme birçok fırsat çıkacaktı. Öte yandan, hatıra defteri mi kuluçkaya yatan tavuk gibi kanatlarımın altında saklamak; civciv çıkararak, bir şeyler yaratarak gelecek yıllardaki olaylarla, burçlarla ilgili derin düşüncelerde kendimden geçmek. Yirminci yüzyılın zafer dolu tadı bambaşkaydı, açıklarsam hiçbir güzel yanı kalmayacaktı.

Böylece iki düşüncenin de en yararlı yanlarını almaya çalıştım: gizli bir defineden bahsettim, ama ne olduğunu söylemedim. Bir süre bu siyaset başarılı oldu, herkes meraklandı, sorular soruldu: “Nedir, söylesene bize.” Kaçamak cevaplar vermekten zevk alıyordum, “Bilmek istemez miydin?” Sonra devam ediyordum, “Senin yerinde olsam merak ederdim.” Ve gizli bir gülümseme. Öyle ki, “Hayvan mı, bitki mi, maden mi?” gibi soruları da kıskırtıyor, sıkıya gelince susuyordum.

Belki çok açık verdim; her neyse, sonunda hiç aklıma gelmeyen bir şey oldu: öğleye doğruydum, o gün hiç sırama bakmamıştım. Birdenbire “Hezimete uğrattık diyen kim?” diye sırtarak bağırarak bir sürü kirpi surath çocuk etrafımı aldı. Bir anda hepsi üstüme saldırdılar: yere düştüm, tartaklandım, saldırganlardan en yakınım olan da benim kadar nefes nefeseydi, çünkü bana saldırmak için onun üzerine de çullanıyorlardı. “Hezimete uğradın mı Colston? Hezimete uğradın mı?”

Bir zaman için uğramıştım besbelli. Bu olayı izleyen ve bana hiç bitmeyecekmiş gibi gelen hafta boyunca günde en az bir kez aynı şekilde saldırıya uğradım. Elebaşları fırsatları dikkatlice kolladıklarından saati belli olmuyordu. Bazen gün biterken tam kurtulduğumu sanıyordum ki, toplandıklarını görüyordum; birden “Hezimete uğradın!” çığlıkları etrafı kaplıyor, çevrem sarınlıveriyordu. Hiç zaman kaybetmeden uğramış olduğumu itiraf ediyordum ama o dönemin sonuna kadar hep acı çektim.

Garıptir ki gelecek yıllar için bu denli idealist olan ben, içinde yaşadığım zamanla ilgili meselelerde çok gerçekçiydim:

Okul hayatımı Altın Çağ'la bağdaştırmak ya da yirminci yüzyılın bana uğurlu gelmediğini düşünmek aklımın köşesinden geçmiyordu. Eve yazmayı ya da öğretmenlere şikâyet etmeyi hiç düşünmedim. Bu işi başıma kışkırtıcı konuşmalarımla kendim açmıştım; bu şekilde cezalandırılmamda tartışma götürür bir yan görmüyor, yenilmediğimi kanıtlamak için umutsuzca sabırsızlanıyordum. Fizik gücümle bunu yapamayacağıma göre, tek çare hileye başvurmaktı. Hatıra defterim geri verilince şaşırđım. Her tarafına “hezimete uğrattık” yazılmıştı, başka bir hasar yoktu. O zamanlar bunu yüce gönüllülük diye nitelendirmiştim, ama şimdi hırsızlıklarını şikâyet etmem ihtimaline karşı bir tedbir olarak geri verdiklerini düşünüyorum. Hırsız şikâyet etmek, bedeni acılardan yakınmak gibi kurallarımıza aykırı bir davranış değildi. Bunu yapmadım, bu işkenceye bir son vererek onlarla olağan bir ilişki kurmanın ötesinde bir dileğim yoktu: kinci değildim. Şansıma alay konusu olan sözler kursunkalemle yazılmıştı. Karalanmış defterle tuvalete girdim, o bölümleri silmeye başladım, mekanik bir şekilde silmenin verdiği zihin rahatlığıyla aklıma bir fikir geldi.

İnanacaklardı. Hatıra defteri artık övünülecek, tılsımlı bir şey olmaktan çıkmıştı; hemen hemen haklıydılar da, zira önceleri ben de karalanarak büyüsünün bozulduğunu hissetmiştim: bakmaya bile dayanamıyordum. Ama alaylı “hezimete uğrattık” sözleri birer birer silindikçe defter eski değerini, gücünü kazanmaya başladı. Onu öç almak için bir araç olarak kullanabilsem ne şahane olacaktı! Düşmanlarım gafil avlanacaklardı, zira zararsız bir hale getirdiklerini sandıkları bu silahtan çekinmeyeceklerdi artık. Aynı zamanda vicdanları bu konuda hiçbir zaman rahat olmayacaktı. Defter bana yaptıkları haksızlığın bir sembolü olacak ve ondan gelecek bir darbe onları daha fazla etkileyecekti. Gizlendiğim yerde yılmadan hesaplar yaptım; sonra parmağımı kesip kalemi içine batırdım, hatıra defterime iki lanet kaydettim.

Baktım, şimdi yazılar soluk ve kahverengi görünüyordu; bir felaket habercisi gibi duran Jenkins ve Strode isimlerinden başka hiçbir harf anlaşılmasa da okunabiliyordu. Birtakım cebir

işaretleri, rakamlar ve *Tılsımlı Deri*'nin evdeki çevirisinden hatırladığım Sanskrit harflerinden meydana gelen bu lanetler iki sayfa tutuyordu. Üçüncü boş sayfaya,

ÜÇÜNCÜ LANET

ÜÇÜNCÜ LANETTEN SONRA SUÇLU ÖLÜR.

Benim emrim gereğince benim

KANIMLA yazılmıştır,

İNTİKAMCI

diye yazdım.

Suluk olmakla beraber kötü amaçlı birer haberci gibiydiler; şu anda utanmam gerekirdi ama utanmıyordum. Aksine, o günlerdeki, hiçbir şeyi oluruna bırakmayan, yatıştırılması imkânsız, toplumda kendine bir yer kazanmak için varını yoğunu vermeye hazır beni kıskandım.

Planımdan ne beklediğimi bilmiyordum, defteri gözüme koydum, özellikle kitlemedim, hatta defterin kabı görünecek gibi açık bıraktım, sonucu beklemeye başladım.

Çok beklemedim; sonuçlar çok çabuk ve gayet olumsuz bir şekilde kendini gösterdi. Birkaç saat içerisinde hepsi üstümdediler ve bu seferki tartaklanmam hepsini bastırdı. Strode üstüme binerek, “Hezimete uğradın mı Colston, hezimete uğradın mı?” diye bağıyordu. “İntikamcı kimmiş, söyle bakalım?” Ve parmaklarını büyük bir güçle gözlerimin altına bastırdı, gözleri dışarı fırlattığına inanılan kurnazca bir davranıştı bu.

O gece acıyan gözlerimden ilk kez yaşlar aktı. Okulda ikinci dönemimdi; daha önce hiç böyle küçük düşmemiş, tartaklanmamıştım. Ne yapacağımı bilmiyor, elimden geleni yaptığımı inanıyordum. Düşmanlarımın hepsi benden büyüktü; onlarla vuruşacak bir grup kurma olanağına sahip değildim. Bunu beceremeyeceğim gibi, kendimi de acındıramazdım. Harekete geçmek gerekirse, bir taraftar listesi hazırlanabilirdi; ama yalnızca güvenmiş olmak için birine güvenmek de istemiyordum. Yatakhane'deki öteki çocuklar da (Maudsley bunlardan

biriydi) çektiklerimi biliyor, ama yara izlerini ve çürükleri görseler bile, belki de onlar yüzünden, olanlardan söz etmeye cesaret edemiyorlardı. “Talihin yokmuş” bile deseler kendime bakmaktan aciz olduğuma, fiziki bir yeteneksizliğime değinmek olurdu bu. Kendi işini kendin gör kuralı mutlaktı, bu kurala benim kadar içtenlikle inanmış az bulunurdu. Okula geç giren bir öğrenci olarak bütün kuralları sorgusuzca kabullenmiştim. Uysal bir mizacım vardı: çaktığım acıların nedenini sistemdeki ya da insan yüreğindeki bir bozuklukta aramak aklımdan bile geçmezdi.

Oda arkadaşlarım tek bir davranışla ne kadar anlayışlı olduklarını gösterdiler; bunu hâlâ minnetle hatırlarım. Işıklar söndükten sonra birkaç dakika konuşmak alışkanlığımızdaydık, tek nedeni de yasak olan bir şeyi yapma zevkini tatmaktı; konuşmaya katılmayan korkaklıkla, yatakhaneinin adını lekelemekle suçlanırdı. Hiçkırıklarım duyuluyor muydu bilmiyorum ama sesime güvenemediğimden konuşmadım; kimse de sessizliğimden ötürü beni suçlamadı.

Ertesi gün teneffüste duvar dibini izleyerek –orada çevremın sarılma olanağı daha azdı– yalnız dolaşıyordum. Düşmanlarım her an toplanabilirlerdi (ortalıkta kimse yokken birden altı kişi toplanıveriyordu); dikkatle çevremi kolluyordum; hiç tanımadığım bir çocuk, yüzünde esrarengiz bir ifadeyle yanıma geldi ve, “Haberı duydun mu?” dedi.

“Ne haberı?”

“Jenkins ve Strode’a olanları.”

“Ne olmuş?”

“Dün gece damdaymışlar, Jenkins’in ayağı kaymış, Strode onu tutmaya çalışmış, becerememiş, o da beraber sürüklenmiş. İkisi de beyin sarsıntısından revirde yatıyorlar. Ailelerine haber verilmiş. Jenkins’in annesiyle babası şimdi geldiler. Perdeleri inik bir arabayla geldiler, annesi şimdiden siyahlara bürünmüş. Belki seni ilgilendirir diye düşündüm de.”

Bir şey söylemedim, çocuk bana bir bakış fırlatıp ıslık çalarak uzaklaştı. Bayılacak gibi oldum; artık onlardan korkmak

çok gereksizdi. Ama korkuyordum; katil olursam bana neler yapacaklarını düşünmeye bile cesaretim yoktu. Zil çaldı, köşedeki kapıya doğru yürümeye başladım; benim yataktaneden iki çocuk yanıma geldi, elimi sıkarak yüzlerinde saygılı bir ifadeyle, “Tebrikler,” dediler. O zaman her şeyin yolunda olduğunu anladım.

Anlaşılan Jenkins ve Strode pek sevilmiyorlardı ki, bu olaydan sonra herkes bana bir kahramanmışım gibi davranmaya başladı. Oysa beni hırpalarken kimse Jenkins’le Strode’a parmağını bile kaldırmamıştı. Onlara yardım eden diğer dört çocuk bile şimdi kışkırtıldıkları için bu işi yaptıklarını söylüyorlardı. Jenkins ve Strode beni aptal durumuna düşürmek için hatıra defterindeki lanetleri bütün okula anlatmışlardı. Şimdi herkes üçüncü laneti kullanıp kullanmayacağımı merak ediyordu. Büyük sınıflardaki çocuklar bile benimle bu konuda konuşuyorlardı. Genellikle kullanmamanın centilmence bir davranış olacağı, ama kullanmaya hakkım olduğu kanısı ileri sürülüyordu. Öğrenci başkanı, “Bu çocuklar, bir ders istediler,” dedi. Fakat kullanmadım, bir şey söylemiyordum ama yaptığım şey beni dehşete düşürüyordu; herkes benim tarafımı tutmasaydı, büyük bir üzüntü duyacaktım. Suçluların iyileşmesi için birçok büyüler denedim ama bunları defterime geçirmedim. Başaramazsam, kabule zorlandığım büyük zafer ve büyücülük unvanım gölgelenebilirdi. Hem de etraftan hoş karşılanmayacağını biliyordum, çünkü iki çocuğun hayatlarının tehlikede olduğu o günlerde, hepimiz, duygularımızı belli etmeye çalışarak üzgün yüzler takınmakla birlikte, en kötüsü olsun istiyorduk. Geceleri başlarını yastıklara gömüp hıçkırınlar, ağlayan ana babalar üzerine çeşitli söylentiler dolaşıyordu çevrede; bu gergin havanın sona ermesi için bir felaket gerekliydi. Beklediğimiz olmadı ve gergin hava uzun süre devam etti. Üçüncü büyüü yapmak için gösterdiğim sabırdan ötürü pek çok kere kutlandım. Birçoklarımız –ara sıra ben de dahil olmak üzere– üçüncü büyüün öldürücü olacağına inanmıştık.

“Hezimete uğradın mı Colston? Hezimete uğradın mı?” Hayır, uğramamıştım. Pembe bulutları aşır bu işin içinden çıkmıştım. Uzun süre böyle yükseklerde kalmadım belki, ama hiçbir zaman çok aşağılara inmedim. O zamanlar çocuklar tarafından çok tutulan iki konuda uzman sayılıyordum: büyücülük ve şifrecilik. Bunlar için sık sık bana başvuruyorlardı. Bundan kazanç da sağlıyor, her öğüt için üç pens alıyordum. Öğütlerimi ancak büyücülükle ilgili çeşitli formaliteler tamamlandıktan, parolalar iyice ezberlendikten sonra veriyordum. Üstelik bir de dil icat ettim. Birkaç gün, çevremde bu dilin konuşulduğunu duyma zevkini tattım. Hatırladığıma göre bu dilde sözcüklerin ya önüne ya sonuna “ski” eki takılıyordu, şöyle ki, “Skibugün havaski skiçok güzelski.” Çok komik oluyordu böyle konuşmak, bu yüzden bir de şakacı sıfatını kazanmıştım. Tabii aynı zamanda bir dil uzmanıydım. Uzun kelimeler kullanınca artık alay konusu olmuyordum, aksine benden bekleniyordu böyle sözcükler; defterim anlamdaş kelimeler bulmak için bir araştırma aracı olmuştu. İşte o sıralarda yazar olma fikrini benimsemeye başladım. Yirminci yüzyılın, yani en büyük yüzyılın en büyük yazarı. Ne yazacağım üzerine hiçbir fikrim yoktu; baskıda güzel duracağımı umduğum cümleler yazmaya başladım: yazımın baskı niteliğine bürünmesini istiyordum, yazarın görevinin baskının gereklerini karşılamak olduğunu düşünüyordum.

Bana sık sık yöneltilen ama hiç cevaplandıramadığım bir soru vardı: Jenkins ve Strode’un felaketini hazırlayan büyüde neler yazılıydı? Ne olduklarını tabii kendim de bilmiyordum. Bir açıklama uydurabilirdim elbet, ama çeşitli nedenlerle bunu yapmayı uygun bulmadım. Gizlersem saygınlığımı sürdürür, açıklarsam yetkisiz kimseler tarafından kullanılmasına, zararlı hale gelmesine, hatta kendi aleyhime dönmesine sebep olabirdim. Bu arada birçok büyü denemeleri yapıyor, üzerleri büyü sözcükleriyle bezeli kâğıtlar elden ele dolaşıyordu. Ama onları yazarlar ara sıra sonuç aldıklarını iddia etseler de, aralarında benim başarıma ulaşanı çıkmadı.

“Mağlup oldun mu Colston, mağlup oldun mu?” Hayır olmamıştım; kazanmıştım ve zaferimin yöntemleri Ortodoks